



Arrest

nr. 340 251 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2025.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “1. De verzoekende partij, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Nederland. Ze kreeg deze toegekend op 1 september 2016 (zie “Nederlands dossier” in het administratief dossier). Dit wordt door de verzoekende partij bevestigd tijdens haar persoonlijk onderhoud (NPO 09/05/2025, p.5). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet

meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming (status) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Nederland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Nederland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Nederland wordt vastgesteld.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Nederland, of waardoor zij bij terugkeer naar Nederland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze haar psychologische problematiek haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden of belangrijke gevolgen zou hebben voor haar zelfstandig functioneren. Uit de attesten kan enkel worden afgeleid dat de verzoekende partij Zyprexa en Invega heeft voorgeschreven gekregen. Uit een attest dat ze neerlegt kan ook worden afgeleid dat ze met spoed werd opgenomen in het ziekenhuis. De verzoekende partij verklaart wekelijks naar de psycholoog te gaan maar ze legt hiervan geen enkel attest neer. De verzoekende partij staft haar medische problematiek dan ook op geen enkele manier waardoor niet kan worden vastgesteld wat de ernst is van deze problematiek en op welke wijze de verzoekende partij wordt verhinderd zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien. Uit de elementen in het rechtsplegingsdossier kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

De commissaris-generaal stelt in dit opzicht terecht dat uit haar verklaringen blijkt dat ze ondanks haar psychologische problematiek over voldoende zelfstandigheid en capaciteiten beschikt om hulp te zoeken voor haar problemen. Zo slaagde ze er in om naar verschillende Europese landen te reizen en dat ze deze reizen ook kon bekostigen. Ze was zich bewust om de nodige administratieve stappen te zetten om zowel in Nederland, Duitsland, Zwitserland, Frankrijk en België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ze is er steeds in geslaagd om de weg te vinden naar instanties waar ze hulp kon krijgen. Zo werd ze in Duitsland een periode opgenomen in het ziekenhuis nadat een sociaal assistent voor haar een ambulance had gebeld (NPO, p. 15/03/2024, p.16). Ze werd verder in Nederland begeleid door een sociaal assistent die haar hielp met doktersafspraken, werk zoeken en huisvesting (NPO 09/09/2025, p.10-11). Ze slaagde er in om haar verblijfsdocumenten in 2020 in Nederland te vernieuwen. Ze had ook in Nederland onderdak daar ze tussen 2020 en 2023 in een sociale woning heeft verbleven (NPO 09/09/2025, p.6). Ze was ook in staat om er tewerkstelling te vinden daar ze enkele maanden als schoonmaakster heeft gewerkt (NPO 09/09/2025, p.8). Uit haar verklaringen blijkt verder dat ze steun kreeg van de Nederlandse overheid bij het vinden van werk, huisvesting en medische hulp. Er werd haar immers een sociaal assistent toegewezen die haar hielp met het uitbouwen van een duurzaam bestaan in Nederland NPO 09/09/2025, p.10).

De verzoekende partij brengt dus geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat Nederland de op haar rustende verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomt noch brengt ze enig concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat ze niet in staat was of in de onmogelijkheid werd gesteld om een duurzaam bestaan in Nederland uit te bouwen. Uit de objectieve landeninformatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier, kan die ook niet blijken. Uit het rapport AIDA, "Country Report Netherlands" van mei 2025 blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 205), dat zij toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 208), onderwijs (p. 210), sociale bijstand (p. 211) en gezondheidszorg (p. 214).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Nederland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Bovendien beperkt ze zicht tot het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en doet geen moeite om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is en steun vindt in het administratief dossier.

6. De verzoekende partij toont niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Nederland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

7. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Nederland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Nederland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Nederland".

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat er moet worden nagegaan of haar status in Nederland nog actueel is aangezien zij deze heeft gekregen in 2016 en sindsdien de helft van Europa heeft rondgezworven. Sinds 2023 bevond zij zich in Frankrijk en België. Zij spreekt geen Nederlands en zal zich hierdoor niet kunnen inschakelen in de Nederlandse maatschappij. Zij wijst op het beleid van Geert Wilders en het algemeen latent racisme in Nederland wat de situatie bijzonder moeilijk maakt. Zij vraagt een annulatie om juridisch-technische redenen, namelijk omdat het dossier meer dan twee jaar is blijven liggen. Deze laattijdigheid geeft bijkomende problemen met betrekking tot haar integratiemogelijkheden in Nederland. Voor het overige volhardt de advocaat van verzoekende partij in het verzoekschrift.”

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. Waar verzoekende partij zich nogmaals de vraag stelt of haar internationale beschermingsstatus in Nederland nog actueels is, herhaalt de Raad dat de in beschikking reeds werd aangegeven dat *“Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke”*. Door louter te wijzen op de omstandigheid dat zij haar internationale bescherming heeft verkregen in 2016 – waarbij zij haar verblijfsdocumenten in 2020 heeft verlengd – en dat zij sindsdien in andere EU-lidstaten heeft verbleven, blijft zij in gebreke concreet aan te tonen dat zij op heden niet meer op de beschermingsstatus in Nederland kan rekenen.

5.2. De Raad brengt verder in herinnering dat in de beschikking werd aangegeven dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Nederland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat voormelde beoordeling niet langer actueel is of die deze beoordeling zou doorprikken. Verzoekende partij benadrukt het politiek klimaat en het algemeen latent racisme, doch het enkele feit dat er sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Nederland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Nederland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Nederlandse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Nederland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Nederlandse autoriteiten hun

verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

5.3. Verzoekende partij benadrukt haar ervaringen in Nederland en stelt dat zij geen Nederlands spreekt waardoor zij niet aan het werk zal geraken. Met deze elementen werd reeds gedegen rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad van 21 oktober 2025, die hierboven nogmaals werd weergegeven. Verzoekende partij slaagde er in het verleden bovendien wel degelijk in een tewerkstelling te vinden in Nederland. Door louter te volharden in de elementen die haar zaak kenmerken, brengt zij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking.

5.5. Waar verzoekende partij een vernietiging van de bestreden beslissing om juridisch-technische redenen verzoekt, namelijk omdat het dossier meer dan twee jaar is blijven liggen, wijst de Raad erop dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren, noch volstaat dit om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen. Waar verzoekende partij stelt dat deze beslissingstermijn bijkomende problemen oplevert voor haar integratiemogelijkheden, kan zij er niet aan voorbijgaan dat het haar eigen keuze was om Nederland te verlaten, ondanks de toekenning van een beschermingsstatuut aldaar, en vervolgens door verschillende lidstaten te trekken. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoekende partij zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die haar in Nederland ter beschikking stonden.

5.6. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 oktober 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Nederland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES